

men ogsaa til Fællesboets Størrelse, hvori Giveren har Del, i Forbindelse med det Bepæer i det daglige Liv, som det vilde afstedkomme, om enhver Gave af denne Art, hvad enten den tages af Fællesboet eller af Giverens Særeje, skulde ske ved Ægtepagt. Den anden Undtagelse maa begrundes ved det naturlige og ønskelige i, at Manden, der i de fleste Tilfælde baade legalt og faktisk er Hustruens Forsørger, søger, saa vidt muligt, at sikre hendes Eksistens efter hans Død, noget, der endog i visse Tilfælde af Lovgivningen paalægges ham; det er derfor naturligt, at dette lettes ham saa meget som muligt, og at det derfor kan ske uden Jagttagelse af Reglerne om ny Ægtepagts Oprettelse, hvad enten der anvendes Midler af Fællesboet eller af Mandens Særeje til Erhvervelse af Livsforfikring eller Overlevelsesrente. Derimod paahviler der ikke Hustruen en tilsvarende moralsk Forpligtelse til at sørge for Manden efter hendes Død, og dersom hun gør det, bliver dette at behandle som andre Gaver og maa derfor ske i Form af ny Ægtepagt. Hvorledes Livsforfikringen eller Overlevelsesrenten maa være indrettet, for at den kan siges at være „stret“ Hustruen, maa bero paa Ordningen i det enkelte Tilfælde, jfr. for Statens Livsforfikkingsanstalt Lov 18de Juni 1870 § 6. Det, som i nærværende Tilfælde udgør Gaven, er selvfølgelig den Udgift, der gøres under Ægtefættets for at erhverve Overlevelsesrenten eller Livsforfikringen.

I den norske Lovs § 24 er tillige under heromhandlede Undtagelse medtaget „Livrente“, som af Manden sikres Hustruen. Men det er formentlig farligt at lade Undtagelsen omfatte Livrente, da Fristelsen for Manden til at anvende Penge af Fællesboet til „Livrente“ for Hustruen er meget større end til at anvende Penge til Overlevelsesrente eller Livsforfikring, eftersom han under Forudsætning af det sædvanlige Samliv mellem Ægtefæller selv bliver Mednyder af Livrenten. En let Afgang til at stifte en saadan vil derfor let kunne misbruges af Manden til at sikre sig selv paa Kreditorernes Bekostning.

Det sidste Stykke af denne Paragraf trænger næppe til nogen Begrundelse; det er medtaget, for at herved D. L. 5—4—3 og 4, som har givet Anledning til saa megen Tvivl, kan ganske ophæves.

Ligeledes turde det være overflødig nærmere at begrunde Paragraffens 2det Stykke.

ad § 25.

Denne Paragraf indeholder ikke andet,

end hvad der vistnok allerede nu gælder, men er medtaget for at fjerne enhver Tvivl.

ad § 26.

Denne Paragraf optager kun Indholdet af Lov 7de Maj 1880 § 1, idet § 2 formentlig ikke behøves nu, eftersom det, naar Hustruen bliver fuldmyndig, er en selvagt Ting, at hun kan gøres umyndig. Denne Lov har vistnok vist sig svarende til sit Ojemed, og for at der ikke skal opstaa ny Fortolkningsspørgsmaal, synes det hensigtsmæssigst at bibeholde dens Indhold ordret. At underkaste Hustruen den i § 15 omhandlede Kontrol med Henhyn til hendes Selverhverv, synes os ikke nødvendigt, og der foreslaas derfor ikke heller paa dette Punkt nogen Forandring i Lovens af 7de Maj 1880.

ad § 27.

Bortset fra Ægtepagt — der selvfølgelig kun kan komme i Stand med begge Parterers Samtykke — har Hustruen efter den gældende Ret intet andet Middel til at faa Formuefællesskabet ophævet end Separation fra Bord og Seng, der antages at give enhver af Parterne Ret hertil, hvis de ikke i Separationsvillkaarene have vedtaget andet. Men dette er et aldeles utilstrækkeligt Beshyttelsesmiddel for Hustruen. Vel kan Separation fra Bord og Seng gives af Justitsministeriet, selv om Manden ikke samtykker hertil, men hertil fordres, at Hustruen kan oplyse et saadant Forhold fra Mandens Side, som gør Samlivet utaaeligt, f. Eks. Mishandling eller Drickfældighed, hvorimod ødel og letfindig Forøvelse af Fællesboet ikke i Praxis plejer at anses for tilstrækkeligt. Snarere kunde Hustruen finde en Beshyttelse i Mandens Umyndiggørelse, der imidlertid ikke kan medføre Fællesskabets Ophævelse, men kun de i dette Lovforslags § 14 omtalte følger, og som i øvrigt maa udstrække sine Virkninger ogsaa til Beshyttelsen af Mandens Særeje. Men der vil efter Praxis kræves meget for at faa Manden umyndiggjort blot paa Grund af slet og letfindig Beshyttelse af Fællesboet, der ingenlunde behøver i og for sig at kunne betegnes som Ødselhed, men lige saa ofte kan være begrundet i Uforsigtighed og Spulationslyst. Det er derfor en Mangel i den bestaaende Lovgivning, at den ikke i andet Tilfælde end ved Separation fra Bord og Seng aabner Hustruen Afgang til at faa Formuefællesskabet ophævet. Thi at en saadan Afgang i alt Fald bør aabnes hende i de i Lovforslagets § 29 omtalte Tilfælde, synes indlysende. Mere Tvivl kunde der være om Reglen i § 27. Det kan nemlig ikke nægtes,